

1 אָבֵל אָבֵר מִן הַחַי מִן הַבְּהֵמָה שֶׁנַּעֲשֶׂתָה מִרְפָּה בַּחַיִּיהָ, רַבִּי יוֹחֲנָן
 2 אָמַר חַיִּיב שְׁתֵּים, מִשּׁוּם אֲבֵר מִן הַחַי וּמִשּׁוּם טְרִיפָה. וְרַבִּי שְׁמַעוֹן
 3 בֶּן לָקִישׁ אָמַר אֵינוֹ חַיִּיב אֲלָא אַחַת. מִקְשָׁה הַגְּמָרָא: בְּשִׁלְמָא לְרַבִּי
 4 יוֹחֲנָן נִיחָא שְׁחִיב שְׁתֵּים, אֲלָא לְרַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּן לָקִישׁ, קִשְׂיָא מִדּוּעַ
 5 חַיִּיב רַק אַחַת, הָרִי בִּאֲפֹן זֶה גַם לְדַעְתּוֹ צָרִיךְ לְהִתְחַיֵּב שְׁתֵּים, שֶׁהָרִי
 6 אֲבֵר מִן הַחַי וְטְרִיפָה נִלְמָדִים מִשְׁנֵי פְסוּקִים לְדַבְרֵי הַכֵּל, כְּמוֹ שֶׁנִּתְבָּאֵר
 7 לְעֵיל. מִתְרַצַּת הַגְּמָרָא: אָמַר רַב יוֹסֵף, לֹא קִשְׂיָא, כָּאֵן בְּכַהֲמָה
 8 אַחַת שְׁהִיא טְרִיפָה, וְאֵל כִּי מִמְנָה אֲבֵר בְּעוּדָה חַיָּה, כָּאֵן בְּשִׁתֵּי
 9 כְּהֵמוֹת – שְׁהִיו לִפְנֵי שְׁתֵּי בְּהֵמוֹת, אַחַת כְּשֶׁרָה וְאַחַת טְרִיפָה, וְאֵל
 10 אֲבֵר מִן הַחַי מִהַכְּשֶׁרָה, וּבִשְׂר מִהַטְרִיפָה.
 11 מִבְּאֵרֵת הַגְּמָרָא: בְּשִׁתֵּי כְּהֵמוֹת מִיִּתְיִיב שְׁתֵּים לְדַבְרֵי הַכֵּל, שֶׁהָרִי
 12 עָבַר עַל שְׁנֵי לֵאוּן, בְּכַהֲמָה אַחַת פְּלִיגֵי רַבִּי יוֹחֲנָן וְרִישׁ לְקִישׁ.
 13 שׁוֹאֵלֵת הַגְּמָרָא: בְּכַהֲמָה אַחַת כְּמֵאֵי פְּלִיגֵי – בֵּאִיזָה סְבֵרָא נַחֲלָקוּ,
 14 וּמָה טַעְמוֹ שֶׁל רִישׁ לְקִישׁ שֶׁאֲמַר שְׁאִינוֹ חַיִּיב אֲלָא אַחַת הָרִי יֵשׁ כָּאֵן
 15 שְׁנֵי לֵאוּן. מִשִּׁיבָה הַגְּמָרָא: אָמַר אֲבִי, כְּגוֹן שְׁנַמְרָפָה – שֶׁנַּעֲשֶׂתָה
 16 הַבְּהֵמָה טְרִיפָה, עִם יִצְיָאֵת רוּבָה – בּוֹזֵמ שִׁיבָא רוּבָה וְגוֹלְדָה. מִר
 17 [רַבִּי יוֹחֲנָן] כִּבְרָה, כְּהֵמָה בְּחַיִּיהָ – בְּעוּדָה חַיָּה וְשִׁלְמָה, לְנִתְחַח
 18 לְאֲבָרִים הִיא עוֹמְדָתָה, וְלִפְיֵךְ יֵשׁ לְכֹל אֲבֵר וְאֲבֵר שְׁבָה שֶׁם אֲבֵר בִּפְנֵי
 19 עֲצֻמוֹ עוֹד בַּחַיִּיהָ, וְחַל עֲלֶיהָ אִיסוּר אֲבֵר מִן הַחַי בְּעוּדָה שְׁלִימָה, וְכָאֵן
 20 שֶׁנִּטְרַפָּה בְּשַׁעַת לִידְתָּהּ, אִיסוּר מִרְפָּה וְאִיסוּר אָבֵר פְּהָרֵי הָדְרִי
 21 קָאָתוּ – בֵּאוֹ עֲלֶיהָ בֵּבֵת אַחַת, וְלִפְיֵךְ חַיִּיב שְׁתֵּים. וְמִר [רִישׁ לְקִישׁ]
 22 כִּבְרָה, כְּהֵמָה בְּחַיִּיהָ לֹא לְאֲבָרִים עוֹמְדָת – אֵינָה עוֹמְדָת לְנִתְחַח
 23 לְאֲבָרִים עַד שֶׁתִּשְׁחַט, וְלֹא הִיא עֲלֶיהָ אִיסוּר אֲבֵר מִן הַחַי עַד שִׁפְרִישׁוּ
 24 אֲבֵר מִן הַבְּהֵמָה, וְאִילוֹ אִיסוּר טְרִיפָה חַל עֲלֶיהָ כְּבֵר בְּשַׁעַת שְׁנוּלְדָה,
 25 וְלֹא אֶתִי [וְלֹא בֵּא] אִיסוּר אָבֵר וְחִייל אִיסוּר [עַל אִיסוּר] מִרְפָּה,
 26 שְׁאֵין אִיסוּר חַל עַל אִיסוּר, וְלִכֵּן אֵינוֹ חַיִּיב אֲלָא מִשּׁוּם טְרִיפָה.
 27 הַגְּמָרָא מְבִיאָה עוֹד שְׁלֹשָׁה תִירוּצִים עַל הַקּוּשִׁיא עַל רִישׁ לְקִישׁ:
 28 וְאֵיבְעִית אִימָא, דְּכוּלֵי עֲלָמָא – בֵּין רַבִּי יוֹחֲנָן וּבֵין רִישׁ לְקִישׁ, שְׁנִידִים
 29 סוּבְרִים, כְּהֵמָה בְּחַיִּיהָ לֹא לְאֲבָרִים עוֹמְדָת, וּמֵאַחַר שֶׁנִּטְרַפָּה בְּשַׁעַת
 30 לִידְתָּהּ, נִמְצָא אִיסוּר טְרִיפָה קֹדֶם לְאִיסוּר אֲבֵר מִן הַחַי. וּבְמִיתֵי
 31 אִיסוּר אָבֵר מִיחַל אִיסוּר מִרְפָּה קָא מִיפְּלִגֵי – וְנַחֲלָקוּ אִיסוּר אֵם כּוּל
 32 לְבוּא אִיסוּר אֲבֵר מִן הַחַי וְלַחֲלוֹל עַל אִיסוּר טְרִיפָה. מִר [רַבִּי יוֹחֲנָן]
 33 כִּבְרָה, אֶתִי אִיסוּר אָבֵר מִן הַחַי וְחִייל אִיסוּר מִרְפָּה, מִפְּנֵי שֶׁאִיסוּר
 34 אֲבֵר מִן הַחַי הוּא אִיסוּר מוּסִיף, שֶׁהוּא נוֹהֵג גַּם בְּבִנֵי נֵת, וְמִר [רִישׁ
 35 לְקִישׁ] כִּבְרָה, לֹא אֶתִי אִיסוּר אָבֵר חִייל אִיסוּר מִרְפָּה, שְׁסוּבֵר
 36 שְׁאֵין אִיסוּר חַל עַל אִיסוּר אִפִּילוֹ כְּשֶׁהוּא מוּסִיף.
 37 תִירוּץ נוּסָף: אֵיבְעִית אִימָא, דְּכוּלֵי עֲלָמָא כְּהֵמָה בְּחַיִּיהָ לְאֲבָרִים
 38 עוֹמְדָת, וְאִיסוּר אֲבֵר מִן הַחַי חַל בְּשַׁעַת הַלִּידָה. וּכְגוֹן שְׁנַמְרָפָה
 39 לְאַחַר מְכָאֵן – לְאַחַר הַלִּידָה. וּבְמִיתֵי אִיסוּר מִרְפָּה חִייל אִיסוּר
 40 אָבֵר קָא מִיפְּלִגֵי – וְנַחֲלָקוּ אִיסוּר אִיסוּר טְרִיפָה וְלַחֲלוֹל עַל
 41 אִיסוּר אֲבֵר מִן הַחַי. מִר [רַבִּי יוֹחֲנָן] כִּבְרָה, אֶתִי – בֵּא אִיסוּר טְרִיפָה
 42 וְחִייל עַל אִיסוּר אֲבֵר מִן הַחַי, כִּי לְדַעְתּוֹ אִיסוּר חַל עַל אִיסוּר. וְמִר
 43 [רִישׁ לְקִישׁ] כִּבְרָה, לֹא אֶתִי אִיסוּר טְרִיפָה וְחִייל עַל אִיסוּר אֲבֵר מִן
 44 הַחַי, לְפִי שְׁאֵין אִיסוּר חַל עַל אִיסוּר.
 45 תִירוּץ נוּסָף: רַבָּא אָמַר, רַבִּי יוֹחֲנָן וְרִישׁ לְקִישׁ נַחֲלָקוּ בְּכְּגוֹן שְׁתֵּילֵשׁ
 46 מְמַנָּה אָבֵר וּמְרַפָּה בּוֹ – שַׁעַל יְדֵי תְלִישַׁת הָאֲבֵר נַעֲשֶׂתָה הַבְּהֵמָה

47 טְרִיפָה. מִר [רַבִּי יוֹחֲנָן] כִּבְרָה, כְּהֵמָה בְּחַיִּיהָ לְאֲבָרִים אֵינָה עוֹמְדָת,
 48 וְאִיסוּר אֲבֵר מִן הַחַי אִף הוּא חַל עִם תְּלִישַׁתוֹ מִן הַבְּהֵמָה, וּמִמִּילָא
 49 אִיסוּר אָבֵר וְאִיסוּר מִרְפָּה פְּהָרֵי הָדְרִי קָאָתוּ, וְלִפְיֵךְ חַיִּיב שְׁתֵּים.
 50 וְמִר [רִישׁ לְקִישׁ] כִּבְרָה, כְּהֵמָה בְּחַיִּיהָ לְאֲבָרִים עוֹמְדָת, וְנִמְצָא
 51 שֶׁאִיסוּר אֲבֵר חַל בְּשַׁעַת הַלִּידָה, וְאִיסוּר טְרִיפָה חַל רַק לְאַחַר מְכָן,
 52 בְּשַׁעַת שֶׁתִּלַּשׁ אֶת הָאֲבֵר, וְלֹא אֶתִי אִיסוּר מִרְפָּה חִייל אִיסוּר
 53 אָבֵר, וְלִפְיֵךְ אֵינוֹ חַיִּיב אֲלָא מִשּׁוּם אִיסוּר אֲבֵר מִן הַחַי שְׁחַל
 54 בְּרֵאשׁוּנָה.
 55 הַגְּמָרָא מְשִׁיבָה לְדוֹן בְּעֵינֵי אִיסוּר אֲבֵר מִן הַחַי: אָמַר רַבִּי חִיָּיא בְּר
 56 אָבָא אָמַר רַבִּי יוֹחֲנָן, אָבֵל חֲלָב מִן הַחַי מִן הַמְרַפָּה – תִּלַּשׁ חֲלָב
 57 מִבְּהֵמָה טְרִיפָה בְּעוּדָה חַיָּה, חַיִּיב שְׁתֵּים. וְאִף שִׁישׁ כָּאֵן שְׁלֹשָׁה
 58 אִיסוּרִים, אֲבֵר מִן הַחַי וְחֲלָב וְטְרִיפָה, אֵינוֹ לּוֹקָה אֲלָא שְׁתֵּים, וְלַהֲלֵךְ
 59 תְּבֵאֵר הַגְּמָרָא עַל אֵיזָה מִזְּהוּ הוּא פְּטוּר. אָמַר לִיָּה רַבִּי אֲמִי לְרַבִּי
 60 חִיָּיא, וְלִימָא מִר חַיִּיב שְׁלֹשׁ, שְׁאֵינִי אֹמֵר בְּשֵׁם רַבִּי יוֹחֲנָן, שְׁחִיב
 61 שְׁלֹשׁ. אֹמֵרֵת הַגְּמָרָא: אִיתְמַר נְמִי – גַּם בְּבֵית הַמְדַרְשׁ שְׁנוֹ שְׁמוּעָה
 62 זֹו כְּדַעַת רַבִּי אֲמִי, שֶׁכֵּן אָמַר רַבִּי אֲבָהוּ אָמַר רַבִּי יוֹחֲנָן, אָבֵל חֲלָב
 63 מִן הַחַי מִן הַמְרַפָּה חַיִּיב שְׁלֹשׁ.
 64 שׁוֹאֵלֵת הַגְּמָרָא: כְּמֵאֵי קְמִיפְּלִגֵי – בֵּאִיזוֹ סְבֵרָא נַחֲלָקוּ. מִבְּאֵרֵת
 65 הַגְּמָרָא: כְּגוֹן שְׁנַמְרָפָה עִם יִצְיָאֵת רוּבָה – כְּשֶׁנוּלְדָה, וּבִכְךָ נַחֲלָקוּ,
 66 מֵאַן דְּאָמַר [רַבִּי אֲמִי] שְׁחִיב שְׁלֹשׁ, קִסְכְּרָה, כְּהֵמָה בְּחַיִּיהָ לְאֲבָרִים
 67 עוֹמְדָת, וְנִמְצָא דְאִיסוּר חֲלָב וְאִיסוּר אָבֵר וְאִיסוּר מִרְפָּה בְּהָרִי
 68 הָדְרִי קָאָתוּ – כּוּלָם חֲלִים יַחַד בְּשַׁעַת הַלִּידָה, וְלִכְךָ חַיִּיב שְׁלֹשׁ. וּמֵאַן
 69 דְּאָמַר שְׁחִיב שְׁתֵּים, קִסְכְּרָה, כְּהֵמָה בְּחַיִּיהָ לֹא לְאֲבָרִים עוֹמְדָת,
 70 וְאִיסוּר חֲלָב וְאִיסוּר מִרְפָּה אִיבָא, שֶׁהֵם חֲלִים בְּשַׁעַת הַלִּידָה, אֲבֵל
 71 אִיסוּר אָבֵר אֵינוֹ חַל בְּשַׁעַת הַלִּידָה, אֲלָא בְּשַׁעַת שֶׁמִּפְרִישׁוּ מִהַבְּהֵמָה,
 72 וּבְשַׁעַת זֹו לֹא אֶתִי חִייל, וְאֵינוֹ יִכּוּל לְהִתְחַיֵּב עֲלָיו, מִשּׁוּם שְׁאֵין
 73 אִיסוּר חַל עַל אִיסוּר.
 74 בֵּיאוּר נוּסָף: וְאִי בְּעִית אִימָא, דְּכוּלֵי עֲלָמָא סוּבְרִים, כְּהֵמָה בְּחַיִּיהָ
 75 לֹא לְאֲבָרִים עוֹמְדָת, וּבְמִיתֵי [בֵּאֵם יְבוּא] אִיסוּר אָבֵר הַמְאֹוֹחֵר,
 76 וְחִייל [וְיִחּוּל] אִיסוּר חֲלָב וְאִיסוּר מִרְפָּה שֶׁקְדָמוּ בְּשַׁעַת הַלִּידָה,
 77 קָא מִיפְּלִגֵי, מִר [רַבִּי אֲמִי] כִּבְרָה, אֶתִי חִייל – אִיסוּר אֲבֵר חַל
 78 עֲלֵיהֶם, וְמִר [רַבִּי חִיָּיא בְּר אֲבָא] כִּבְרָה, לֹא אֶתִי חִייל, מִשּׁוּם שְׁאֵין
 79 אִיסוּר חַל עַל אִיסוּר.
 80 בֵּיאוּר נוּסָף מִבְּחֻלּוֹקָתָהּ: וְאִי בְּעִית אִימָא, דְּכוּלֵי עֲלָמָא סוּבְרִים
 81 כְּהֵמָה בְּחַיִּיהָ לְאֲבָרִים עוֹמְדָת, וְחַל עֲלֶיהָ אִיסוּר אֲבֵר וְאִיסוּר חֲלָב
 82 בְּלִידְתָּהּ, וּכְגוֹן שְׁנַמְרָפָה לְאַחַר מְכָאֵן – לְאַחַר הַלִּידָה. וּבְמִיתֵי
 83 אִיסוּר מִרְפָּה מִיחַל אִיסוּר אָבֵר קָא מִיפְּלִגֵי, מִר [רַבִּי אֲמִי] כִּבְרָה
 84 אֶתִי חִייל – חַל אִיסוּר טְרִיפָה, מִיַּדִּי דְתָנָה אַחֲלָב – שִׁישׁ לְדַמּוֹת זֹאת
 85 לְמָה שְׁחַל אִיסוּר טְרִיפָה עַל אִיסוּר חֲלָב. דְּאָמַר מִר – שֶׁהָרִי אֲמַר רַבָּא
 86 בּוֹבְחִים (ע), הַתְּנַזְרָה אָמְרָה יְבָא אִיסוּר נִבְלָה יְחוּל עַל אִיסוּר חֲלָב,
 87 וְיְבָא אִיסוּר מִרְפָּה יְחוּל עַל אִיסוּר חֲלָב, וְסוּבֵר רַבִּי יוֹחֲנָן שִׁישׁ
 88 לְלַמּוּד מִשֵּׁם, שֶׁכֵּשֶׁם שֶׁאִיסוּר טְרִיפָה חַל עַל אִיסוּר חֲלָב, כֵּךְ הוּא חַל
 89 עַל אִיסוּר אֲבֵר מִן הַחַי, וְלִפְיֵךְ חַיִּיב שְׁלֹשׁ. וְאִיךָ – רַבִּי חִיָּיא שֶׁאֲמַר
 90 שְׁחִיב רַק שְׁתֵּים סוּבֵר, אַחֲלָב הוּא (דְּחִיִּיב) [דְּחִיִּיל] – רַק בְּחֲלָב
 91 שֶׁמַּעֲנֵנוּ שֶׁאִיסוּר טְרִיפָה חַל עֲלָיו, מִשּׁוּם דְּהוֹתֵר

הגמרא: הרי נהנה גרונו בכזית – שנהנה מטעמים של שני חצאי זית.
 בעא – [שאל] רבי אלעזר מרבי אסי, אבל חצי זית והקיא, וחור
 ואכלו את אותו חצי זית, מהו, האם מצטרפים שני חצאי הזיתים או
 לא.
 מקשה הגמרא: מאי קא מיבעיא ליה – מה היה ספיקו של רבי
 אלעזר, אם תאמר שספיקו היה אי הוי עיבול אי לא הוי עיבול –
 אם אוכל שבלעו וחור והקיא בטל ממנו שם אוכל כיון שנמאס
 בבליעתו ונעשה כפרש שאינו ראוי לאכילה, ולפיכך אין לצרף את
 האכילה השניה, או שעדיין נשאר עליו שם אוכל אפילו שכבר בלעו,
 ואפשר לצרפו לאכילה הראשונה, קשה, ותיבעי ליה כזית – אם כן
 היה לו להסתפק בשאכל כזית והקיא וחור ואכלו, שאם זה נחשב
 עיבול הוא לוקה רק על האכילה הראשונה, ואם אינו נחשב עיבול
 הוא לוקה גם על האכילה השניה, ומדוע נסתפק דווקא באופן שאכל
 רק חצאי זיתים. אלא תאמר שפשוט לו שאינו נחשב עיבול, והסתפק
 אי בתר גרונו אוליין – אם הולכים אחר הנאת גרונו, והרי נהנה
 פעמיים מחצי זית והיה לו הנאה כמי שאכל זית שלם, אי בתר מעיו
 אוליין – או שהולכים אחר הנאת מעיו, ולא נהנו מעיו אלא מחצי
 זית, כי הנאת מעיו היא מילוי הכרס, וכאן לא נהנה כריסו מכזית
 שלם. גם על כך קשה, מדוע נסתפק רבי אלעזר בכך, ותיפשוט ליה
 מדברי אסי – הרי היה יכול לפשוט זאת מדברי רבי אסי לעיל שאמר
 לגבי אבל חצי זית והקיא וחור ואכל חצי זית אחר שחיב, מפני
 שהולכים אחר הנאת גרונו.
 מתרצת הגמרא: רבי אסי גמריה איעקר ליה – כלומר רבי אלעזר
 עצמו שני הדברים היו פשוטים לו, גם שאוכל שבלעו אינו נחשב
 עיבול, וגם שהולכים אחר הנאת גרונו, ולא הוצרך לשאול את רבי
 אסי כלום, אלא לפי שראה מדברי רבי אסי ששכח את שמועתו
 ששמעו שניהם מפי רבי יוחנן, שאפילו אם אבל 'אותו חצי זית חיב
 ומכך שכשסר רבי אסי את שמועתו של רבי יוחנן נקט בדבריו חצי
 זית אחר' כמו שהובא בסמוך, ואתא – [ובאו] רבי אלעזר לאדבריה
 – להוכיחו את השמועה ששמעו מרבי יוחנן. ומשום כבודו עשה זאת
 בדרך שאלה ושאלו, מה הדין אם חזר ואכל אותו כזית עצמו,
 וכונתו היתה שרבי אסי יזכר במה ששמע מרבי יוחנן בענין זה, ויהי
 קאמר ליה – וכך נתכוין לומר לו, למה לי חצי זית אחר – מדוע
 אמרת דין זה דווקא בחצי זית אחר, לימא מר בדידיה – יאמר רבי
 אפילו באותו חצי זית עצמו שחיב, דאיכא למשמע מינה תרתי –
 שיהיה אפשר לשמוע מזה שני דברים, שמעינן מינה דלא הוי עיבול
 – למדים מזה שהבליעה אינה עיבול, ושמעין מינה דהרי נהנה
 גרונו בכזית, אבל עכשיו שאמרת הדין בחצי זית אחר אין אנו
 יודעים אם בליעה נחשבת עיבול או לא. אישתיק – ושתק רבי אסי,
 ולא אמר ליה ולא מירי – ולא אמר לרבי אלעזר כלום וכי עדיין לא
 נזכר בשמועת רבי יוחנן. אמר ליה רבי אלעזר לרבי אסי, מופת
 הדור – גדול העור, לא זמנין אמיאין אמרת קמיה דרבי יוחנן – וכי
 לא הרבה פעמים אמרת שמועה זו לפני רבי יוחנן, שאפילו אם חזר
 ואכל את אותו חצי זית עצמו, חיב. ואמר לך – ורבי יוחנן הודה
 לדברך והפטיר אחרך שודאי כן הוא, שאינו נחשב עיבול, הלכך,
 אפילו אם חזר ואכל אותו חצי זית חיב, שחרי נהנה גרונו בכזית.

הדרן עלך גיד הנשה

פרק שמיני - כל הבשר

משנה

בפרק זה יתפרשו דיני איסור בשר בחלב כנאמר 'לא תבשל גדי בחלב
 אמר'.
 כל מיני הבשר של בהמה, חיה או עוף, אסור לבשל ולאכלם בקהל,
 חוץ מבשר דגים וחקבים שמותר לבשלם ולאכלם עם חלב. וכן
 אסור מדרבנן להעלות את כל מיני הבשר עם חקבינה על השלחן
 שאוכל עליו, מחשש שמא יגעו זה בזה, ויבלעו זה מזה, ונמצא
 שיאכל בשר בחלב, חוץ מבשר דגים וחקבים, שמותר להעלותם על
 השלחן עם הגבינה, שהרי אין איסור לאכלם יחד, כנזכר.

מבבלו – שאיסור חלב הותר בחיזה, ומפני שהוא איסור קל לפיכך חל
 עליו איסור טריפה, אבל איסור אבר מן החי שהוא חמור, דלא
 הותר מבבלו במקום אחר, לא יחול עליו איסור נבלה וטריפה,
 ולפיכך אמר רבי חייה בר אבא שהאוכל חלב מן החי מבהמה
 שנטרפה לאחר לידתה, אינו חייב אלא שתיים.
 הגמרא ממשיכה לדון בענין אכילת אבר מן החי: בי אתא – [כשבא]
 רב דימי לבבל, אמר, בעא מינה – [שאל] רבי שמעון בן לקיש
 מרבי יוחנן, חלקו לשנים, את הכזית של אבר מן החי מבחיין –
 קודם שנתנו לתוך פיו, ואכל כל מחצית לבדה, מהו, האם הוא נידון
 כשאר איסורי התורה שאפילו אם אכלם לחצאין הרי הוא חיב
 עליהם כשאכלם בתוך כדי אכילת פרס, או שמא הואיל ובאיסור
 אבר מן החי יש חידוש, שכן בשאר איסורי אכילה לא נאסרו גידים
 ועצמות ולפי שאין בהם טעם, ואילו באבר מן החי אף הם נאסרו,
 אפשר שדין לאיסור אבר מן החי בחידוש זה, אבל אכילתו צריכה
 שתהא בבת אחת, שסתם אכילה כך משמעה. אמר ליה – השיב רבי
 יוחנן לריש לקיש, פטור, משום שצריך שתהא אכילתו בבת אחת.
 ושוב שאל ריש לקיש את רבי יוחנן: מפני מה אמרת – אם הכניס את
 שני חצאי הכזית בבת אחת לפיו, אבל חילקו בפיו סמוך לבית
 הבליעה ובלעו לחצאין, מה דינו. אמר ליה רבי יוחנן לריש לקיש.
 תיב.
 הגמרא מביאה דעה נוספת: בי אתא רבין אמר, חלקו מבחיין פטור
 לדברי הכל. ואם חילקו מבפנים, נחלקו בזה אמוראים, רבי יוחנן
 אמר תיב, וריש לקיש אמר פטור. מבאת הגמרא את טעמיהם,
 רבי יוחנן אמר תיב, הואיל ואכל את כל הכזית בבת אחת, אף על
 פי שנתחלק בבית הבליעה, הרי נהנה גרונו בכזית סמוך לבית
 הבליעה, ששם הוא מרגיש את הטעם ושם הוא מקום החיוב, ואז
 עדיין היה הכזית שלם. וריש לקיש אמר, פטור, מפני שאכילה
 במעיו בעיני – צריך שיהיה בו כזית כשהוא יורד למעיו, וליכא –
 וכאן לא היה בו שיעור זה כשירד למעיו, שהרי בלעו לחצאין.
 הגמרא מקשה על ריש לקיש: אלא לרבי שמעון בן לקיש היכי
 משפכת לה דמחייב – כיצד תמצא לדעתו שיתחייב על אכילת אבר
 מן החי, הרי אי אפשר לבלוע כזית בבת אחת. מתרצת הגמרא: אמר
 רב כהנא, יתכן הדבר בגרומייתא ועיריתא – עצם קטן שעל כף הירך,
 שיש בו רק מעט בשר, וגיד ועצם משלימים אותו לשיעור כזית,
 והדרך לבלוע אותו שלם בלא שלועסו.
 הגמרא מביאה דעה נוספת בענין חילקו מבחוץ: ורבי אלעזר אמר,
 אפילו חלקו את האבר מן החי מבחיין נמי תיב, והטעם, משום
 שמחוסר קריבה – מה שלא קירב את שני החצאים זה לזה והכניסם
 יחד לתוך פיו, לאו במחוסר מעשה דמי – אינו נחשב כחסרון
 מעשה, וכמו שלא אוכל אלא חצי זית בלבד, אלא מאחר שבשתי
 האכילות אוכל שיעור כזית בתוך כדי אכילת פרס, הרי זה כמו שאכל
 את שני חצאי הזיתים ביחד וחיב.
 הגמרא דלהלן דנה באופנים שונים של צירופי אוכלין לענין שיעור
 כזית באיסורי אכילה: אמר רבי שמעון בן לקיש, שיעור כזית
 שאמרו בכל איסורי אכילה שבתורה, צריך שיהיה באוכל שכולע
 כזית, חוץ משל בין השינים – מלבד מה שנשאר בין השינים. ורבי
 יוחנן אמר, אף עם בין השינים – גם מה שנשאר בין השינים מצטרף
 לשיעור כזית.
 הגמרא מבאת את מחלוקתם: אמר רב פפא, בשל בין שינים,
 דבולי עלמא לא פליגי – לא נחלקו כלל בזה, ואף רבי יוחנן מודה
 שאינו מצטרף, לפי שאינו נהנה מזה, כי אין אדם חש בטעם מאכל
 הנמצא בין השינים, וגם מעיו אינם נהנים מזה. פי פליגי – במה
 נחלקו, בין החניכיים – במה שנשאר דבוק לחיך, שהגרן נהנה ממנו.
 מר – [רבי יוחנן] סבר, מצטרף הוא לשיעור כזית, שחרי נהנה גרונו
 בכזית. ומר – [ריש לקיש] סבר, אכילה במעיו בעיני – עיקר מה
 שחייבה התורה הוא על הנאת מעיו, וכאן לא נהנו מעיו משיעור
 כזית.
 הגמרא ממשיכה לדון באופני צירוף לענין אכילת כזית: אמר רבי
 אסי אמר רבי יוחנן, אבל חצי זית והקיא וחור ואכל חצי זית
 אחר, תיב. שואלת הגמרא: מאי טעמא – מה הטעם שחיב. משיבה